

Nogen kunde ønske særligt strengt at ramme de mindre Formuer, for hvilke Formuesbesætningen kunde faae en uheldig Betydning, saaledes at der overhovedet blev en mindre Dygt til at spare eller lægge op. Jeg tror, at den Grændse for Formuen, hvor dette Hensyn faar Nogetsomhelst at betyde, omtrent kan drages, hvor vi have foreslaaet den sat, og vi have da i den Henseende foreslaaet Grændserne for Formuen satte i ligesaa mange Lufinder, som vi for Indtægterne have foreslaaet Grændserne satte i Hundreder. Heraf vil Følgen imidlertid blive, at Skattelempelserne med Hensyn til Formuen gribe langt stærkere ind i Skatteformuens hele Beløb end Lemperne for Indtægterne gribe ind i disses Skattebeløb. Naar vi anslaa hele den samlede Formue her i Landet til 5 Milliarder Kroner, hvilket jeg ikke anser for høit, have vi ment, at dette Beløb gjennem de af os foreslaaede Skattelempelser vil blive nedsat med over Halvdelen, ja Skatteformuen vil derved maasse gaa ned til 2 Milliarder Kroner. Skatteindtægten antage vi derimod at kunne sætte til 260 Millioner Kr., og man har jo i den Henseende nogen Veiledning i Resultaterne af Skatteloven af 1870, saavel som i Resultaterne af tidligere Indtægtsstatelove. Fra 1864—70 finder der nemlig en betydelig Stigning af Skatteindtægten Sted. Den stiger saaledes fra i 1864 at være cirka 85 Millioner Rd. til 120 Millioner i 1870; og vi antage, at en endnu betydeligere Stigning har fundet Sted siden 1870. Man har i saa Henseende Noget at bygge paa ved at se hen til den københavnske Skatteindtægt, der fra 1870—75 er stegen med over 50 pCt. Det er nu ganske vist, at man ikke kan antage, at Indtægten over det hele Land er stegen i samme Forhold; men at en ganske betydelig Stigning har fundet Sted, nærer jeg ingen Tvivl om, og naar altsaa Skatteindtægten i 1870 med Fradrag af Skattelempelserne var cirka 80 Millioner Rd., tror jeg, at man trods en noget forhøjet Skattelempelse ikke regner synderlig feil, naar man anslaa den endelige Skatteindtægt til 100 Millioner Rd. eller 200 Millioner Kr. Hvis nu dette maatte være rigtigt — og jeg har søgt at skaffe mig al den Sikkerhed for de anførte Tal, som jeg har været istand til — vil altsaa 1 pCt. af Indtægten udgjøre 2 Millioner Kr., medens $\frac{1}{4}$ pro mille af Formuen kun vil være cirka $\frac{1}{2}$ Million Kr., og der kunde derfor reises det Spørgsmaal, om man ikke hellere maatte gaa til $\frac{1}{2}$ pro mille af Formuen, hvorved altsaa de fulde 3 Millioner Kr. vilde blive tilveiebragte. Vi have imidlertid været noget betænkelige ved at gaa saa høit, og

jeg skal kortelig sige hvorfor. Dersom man nemlig tager $\frac{1}{2}$ pro mille og gaar ud fra, at Indtægten af Formuen er 5 pCt., vil en saadan Stat betyde det samme som, at den, der lever af sin Formue, kommer til at betale i Stat akkurat det Dobbelte inod, hvad der fordres af den, der har den samme Indtægt, men ikke af Formue. Jeg vil nu sige, at jeg ikke i og for sig anser dette for at være principurigtigt; jeg anser det for forsvarligt, at den, som udelukkende lever af Renter, betaler en forholdsvis større Stat; men paa den anden Side nærer jeg nogen Betænelighed ved allerede nu at gaa saa vidt, idet vi her staa overfor en ny Skatteordning, som man i Begyndelsen bør søge gjennemført saa lempelig som muligt. Naar Flertallet altsaa er blevet staaende ved Antydningen af $\frac{1}{4}$ pro mille af Formuen og 1 pCt. af Indtægten og forøvrigt kun har antydnet, at disse Tal muligen kunde forhøjes noget, dersom de Kalkuler, vi have opstillet, maatte vise sig at være for lave, have vi naturligvis set, at der ikke derved i de første Aar vilde blive tilveiebragt et saa stort Beløb, som vi ønske, nemlig 3 Millioner Kr. aarligt; men vi antage, at dette atter vil blive opveiet derved, at Udbyttet af Skatten i de senere Aar af Decenniet bliver saameget større, saaledes at Skatten altsaa i det Hele i Løbet af de 10 Aar giver de 30 Millioner Kr., paa hvilke vi have gjort Regning. — Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om, hvorledes vi ere komne til at kunne tilraade det Udgiftsbeløb, vi have tilladt os at foreslaa bevilget. Det er os ganske vist bekendt og bevidst, at vi med Hensyn til Udgifterne til vort Forsvarsvæsen ingenlunde kunne siges at have — for at bruge et Udtryk, der er faldet flere Gange — været karrige. Jeg skal i den Henseende minde om nogle enkelte Tal, som ville være selvstændig oplysende. Naar jeg her ikke ønsker at opstille en Sammenligning imellem Danmarks Forsvarsbudget og Udlandets Forsvarsbudgetter, er det, fordi jeg er mig fuldt bevidst, at de forskjellige Staters Budgetter ikke til Punkt og Prikke kunne sammenlignes med hinanden, idet man maa lægge nære Mærke til, hvilke Arter af Udgifter og Indtægter der overhovedet findes optagne paa disse forskellige Budgetter, men saameget tror jeg dog bør erkjendes, at vi heller ikke behøve at frygte for en saadan Sammenligning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark staaar tilbage i Udgifterne til Forsvarsvæsenet. Hvad der imidlertid ligger langt nærmere, er at sammenligne vort nuværende Forsvarsbudget med Budgettet, saaledes som det var i tidligere Aar, og da